

3 Outlander

Az utazó I. kötet

Sokmilliós bestsellersorozat!

Máris klasszikus.

*fine
selection*

DIANA GABALDON

DIANA GABALDON

VOYAGER

AZ UTAZÓ

Az Outlander-sorozat harmadik része

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Gyermekeimnek,
Laura Julietnek, Samuel Gordonnak és Jennifer Rose-nak,
ők adták ennek a könyvnek a szívét, vérét és csontjait.*

I. KÖTET

Előszó

Kicsi koromban soha nem akartam belelépni a tócsákba. Nem mintha félttem volna a vízbe fulladt gilisztáktól vagy a nedves zokniktól, nem, én aztán igazán szutykos gyerek voltam, nyugodt lélekkel fütyültem mindenféle mocsokra.

Azért volt, mert nem tudtam elhitetni magammal, hogy az a tökéletesen sima felület nem több vékonyka vízrétegnél a szilárd föld fölött, azt hittem, hogy valami feneketlen űr nyílása. Néha, amikor láttam a közeledésem keltette finom fodrozódást, úgy képzeltem, hogy a tócsa hihetetlenül mély, egy feneketlen tenger, amiben csápok lusta tekergése és pikkelyek csillogása rejtőzik, ahol hatalmas testek és éles fogak sodródhatnak fenyegetően és némán az elérhetetlen mélységben.

Aztán mikor lenéztem a tükörképre, saját kerek arcomat és göndör hajamat láttam meg a lapos kék tengerben, és inkább azt gondoltam, hogy a tócsa egy másik ég bejárata. Ha belelépnék, azonnal beleesnék, zuhannék tovább és tovább, bele a kék űrbe.

Az egyetlen időszak, amikor át mertem kelni egy pocsolóán, az az alkonyi homály volt, amikor feljöttek az esti csillagok. Ha belenéztem a vízbe, és csak egy tűhegynyi fényt is megláttam benne, félelem nélkül át tudtam gázolni rajta – mert ha beleesnék a pocsolóába és tovább ki az űrbe, zuhanás közben elkaphatnám a csillagot, és biztonságban lehetnék.

Még most is, ha útközben észreveszek egy tócsát, elakadnak a gondolataim – bár a lábam nem –, aztán tovább sietnek, de a gondolat visszhangja megmarad utána.

Mi van, ha most mégis belezuhanok?

ELSŐ RÉSZ

CSATA
ÉS A FÉRFIAK SZERELMEI

A hollók lakomája

*„Mennyi felföldi fő vívott csatát,
Mennyi hős lovag elesett!
A halál maga jött el közénk,
Nem kímélt királyt, sem törvényeket.
S nem tér vissza soha már”*

1746. április 16.

*A*lott volt. Az orra mégis fájdalmasan lüktetett, amit az adott körülmények között furcsának talált. Meglehető bizalmat helyezett teremőjének megértésébe és könyörületébe, mégis, az alapvető bűnösségnek azt a lenyomatát őrizgette a lelke mélyén, ami miatt minden férfi attól tartott, a pokolra kerül. Amit viszont eddig a pokolról hallott, az valószínűtlenné tette a számára, hogy peches bentlakóinak kínzása mindössze egy szaggató orr érzetére korlátozódna. Másrészt viszont a mennyország sem lehet ez, több okból sem. Egyrészt nem érdemelte meg. Másrészt nem is úgy nézett ki. Harmadrészt kételkedett benne, hogy az üdvözültek jutalma törött orrot is tartalmazna, még kevésbé, mint az elátkozottaké.

Míg a purgatóriumra mindig úgy gondolt, mint valami szürke helyre, a körülötte mindent beborító halvány, vörösés fény mégis helyénvalónak tűnt. Kezdett kicsit tisztulni az elméje, és ha lassan is, de kezdett visszaterni a józan esze. Némiképp morcosan arra gondolt, hogy valakinek beszélnie kellene vele, és el kellene mondania, hogy mi az ítélet, míg eleget nem szenved a tisztuláshoz, és végül beléphet Isten országába. Abban nem

volt biztos, hogy démont vagy angyalt vár, fogalma sem volt a purgatórium személyzeti elvárásairól – ezzel a tárggyal nem foglalkozott a tanító az iskolában.

Várakozás közben elkezdte sorra venni, milyen más kínzásokat kell majd elszenvednie. Számos vágás, hosszú forradás, zúzódás borította a testét itt-ott, és szinte biztos volt benne, hogy megint eltörte a jobb keze gyűrűsujját – nehéz volt megvédeni, olyan mereven elállt a merev ízületével. De mindebből semmi sem volt igazán komoly. Mi lehet még?

Claire. A név olyan kinnal vágott a szívébe, hogy az fájdalmasabb volt, mint bármi, amit a testének valaha ki kellett bírnia.

Ha lett volna még valóságos teste, biztos volt benne, hogy kétrét hajlott volna gyötrelmében. Tudta, hogy ez ilyen lesz, amikor Claire-t visszaküldte a kökörhöz. A lelki szenvedés alapállapotnak tekinthető a purgatóriumban, és ő végig arra számított, hogy az elválás kínja lesz a legfőbb büntetése – megfelelőnek is tartotta, hogy vezekeljen mindazért, amit elkövetett, a gyilkosságot és árulást is beleszámítva.

Nem tudta, hogy a purgatóriumban szabad-e imádkozni, de azért megpróbálta. *Uram, könyörgött, add, hogy biztonságban legyenek, ő meg a gyermek!* Abban biztos volt, hogy a kökörig eljutott; csak két hónapja volt várandós, léptei még könnyűek és szaporák maradtak – és ő volt a legmakacsabban eltökélt asszony, akivel valaha találkozott. De hogy sikerült-e neki a veszélyes átjutás oda, ahonnan jött – átsusszanni a most és az akkor közötti titokzatos rétegeken, tehetetlenül a kövek szorításában –, azt nem tudhatta, és ez a gondolat elég volt, hogy még az orra lüktetéséről is megfedkezzen. Aztán folytatta testi bajainak félbeszakadt számbavételét, és rettentően zavarba hozta a felfedezés, hogy a bal lába mintha hiányozna. Csípőtől lefelé nem érzett semmit, az ízületnél pedig mintha ezernyi tűvel szurkálták volna. Valószínűleg kellő időben visszakapja majd, amikor végre megérkezik a mennyországba, vagy legalább az utolsó ítélet napján. Végül is a sógora, Ian, remekül elboldogult azzal a karóval, amit *az ő* hiányzó lába helyén viselt.

A hiúsága mégis csorbát szenvedett. Á, hiszen ez az! A büntetésnek kell majd kigyógyítania őt a hiúság bűnéből. Lélekben összeszorította a fogát, eltökélten, hogy bátran szembenéz mindennel, ami következik, elvisel annyit megaláztatást, amennyit csak lehet. Mégsem tudta megállni, hogy ne nyújtsa ki tapogatózó kezét (vagy azt, amit kéznek használt) óvatosan lefelé, hogy kitapogassa, meddig ér most a végtagja.

A keze valami keménybe ütközött, és ujjai nyirkos, kócos haját tapintottak. Hirtelen felült, és némi erőfeszítéssel lepatintotta a rászáradt vért, ami eddig vastag rétegben lezárta a szemhéjait. Az emlékképek visszatértek, és ő hangosan felnyögött. Tévedett. Ez maga a pokol volt. De James Fraser sajnos végül mégsem volt halott.

Egy férfi teste feküdt keresztben az övé. Holtsúlya összepréselte a bal lábát, ezért nem érzett semmit. A fej súlyosan, mint egy kilótt ágyúgolyó, arccal lefelé a hasába nyomódott, a nedvesen összetapadt haj sötét foltként terült szét az inge vizes vásznán. Hirtelen rémülettel fölrántotta a felsőtestét; a fej oldalra gurult az ölébe, és egy félig nyitott szem meredt vakon fölfelé az arcát elrejtő hajcsomók közül.

Jack Randall volt az, finom vörös kapitányi köpenye olyan sötét volt a nedvességtől, hogy szinte feketének látszott. Jamie szuszogva erőlködött, hogy lelökje magáról a testét, de meglepően gyengének érezte magát; a keze erőtlenül matatott Randall vállánál, a másik könyöke pedig hirtelen megbicsaklott, mikor megpróbált föltámaszkodni. Megint a hátán fekve találta magát, feje fölött az ónos ég sápadt szürkén és szédítően kavargott. Jack Randall feje visszataszítóan mozgott föl-le a hasán, minden egyes ziháló lélegzetvételével.

Tenyérével a fellazult talajra támaszkodott – a víz hidegen cuppant föl az ujjai között és átáztatta az inge hátát –, és oldalra hengeredett. Egy kis meleg beszorult közéjük; amikor a tehetetlen holtsúly lassan lecsúszott róla, a fagyos eső úgy csapta meg egyszerre szabaddá vált testét, mint egy ökölcsapás, és ő erősen reszketni kezdett a hirtelen hidegben.

Ahogy a földön vergődött, küszködve a kiltje gyűrött, sáros ráncaival, fentről hangokat hallott a csípős áprilisi szélben, távoli kiáltásokat, nyögést és jajveszékelést, mintha szellemek kiabálnának a szélben. Mindenfelől hollók károgtak rekedten. Hollók tucatjai, ahogy hallotta. Ez furcsa, gondolta tompa aggyal. A madarak nem szoktak ilyen viharban repülni. Egy utolsó erőfeszítéssel kiszabadította maga alól a takarót, és a testére húzkodta. Ahogy lenyúlt, hogy a lábát is betakarja, meglátta, hogy a kiltjét és a bal lábát is vér áztatta el. Nem esett kétségbe látványtól, inkább kicsit érdekesnek találta a sötétvörös csíkokat az őt körülvevő szürkészöld lápi növényeken. A csatazaj egyre halkabban visszhangzott a fülében, és ő a varjak kiáltásai közepette elhagyta a cullodeni mezőt.

Jóval később arra ébredt, hogy valaki a nevét kiáltja.

– Fraser! Jamie Fraser! Itt vagy?

Nem, gondolta szédelegve, nem vagyok itt. Bárhol is járt, míg öntudatlan volt, az jobb hely volt ennél. Egy kis bemélyedésben feküdt, ami félig megtelt vízzel. A havas eső elállt, de a szél nem csitult, áthatóan és dermesztően sivitott a lép fölött. Az ég majdnem feketére sötétedett. Ezek szerint már nyilván közeledik az este.

– Mondom, hogy láttam erre legyünni, hidd el! Mindjárt a nagy rekettyés mellett. – A hang távolabbról szólt, elhalkult, ahogy valakivel vitatkozott.

Valami susogás támadt a fülénél, elfordította a fejét, és meglátta a hollót. Úgy harminc centire állt tőle a fűvön, egy kupac szélfútta fekete toll, és fényes gyöngyszemével őt figyelte. Mikor megállapította, hogy nem jelent rá veszélyt, könnyedén eltekerte a nyakát, és vastag, hegyes csőrét Jack Randall szemébe vágta.

Jamie megrettent kiáltással rándult fel ülő helyzetbe, s a hirtelen mozdulatra figyelmeztető ríkoltozással fölrebbent a holló is.

– Ott van!

Cuppogás hallatszott a mocsaras talajon át, aztán megjelent egy arc, majd egy kéz kellemes érintését érezte a vállán.

– Él! Ide gyere, MacDonald! Segíts mán egy kicsit, ez magátul nem fog járni! – Négyen voltak, jókora erőlködéssel talpra állították, karjai tehetetlenül lógtak Ewan Cameron és Iain MacKinnon vállán. Szólni akart nekik, hogy hagyják csak ott. Ahogy magához tért, megint eszébe jutott, mi volt a célja, s most már emlékezett rá, hogy meg akart halni. De túlságosan édes volt neki a társaságuk, hogy vissza tudta volna utasítani. A pihenéstől visszatért az érzékelés a zsibbadt lábába, és most már tudta, milyen súlyos a sebe. Amúgy is meg fog halni hamarosan, hát hála istennek, hogy nem egyedül, a sötétben.

– Vízet? – A kupa pereme az ajkához nyomódott, és ő annyira fölemelkedett, hogy inni tudjon, vigyázva, hogy ki ne lötytyintse. Egy kéz nyomódott röviden a homlokához, aztán egy szó nélkül lehullott.

Égett a bőre, érezte a lángokat a szemhéja mögött, ha lehunyt. Az ajka cserepes volt és fáj a forróságtól, mégis jobb volt az időnként rátörő hidegnél. Ha lázas volt, legalább tudott nyugodtan feküdni, a hidegrázás felébresztette a lábában alvó démonokat.

Murtagh. Szörnyű rossz érzése volt a keresztapjával kapcsolatban, de nem volt emléke, hogy formát adjon neki. Murtagh halott volt. Tudta, hogy így kell lennie, de nem tudta, miért vagy honnan tudja. A felföldi sereg nagyobbik fele halott volt, lemészárolták őket a fennsíkon – ennyit összeszedett a férfiak beszédéből a tanyaházban, de saját magának egyáltalán nem volt emléke a csatáról.

Harcolt már korábban is seregben, tudta, hogy az emlékezet ilyen elvesztése nem ritka a katonáknál. Látott már ilyet, bár ő maga még sosem szenvedte el. Tudta, hogy visszatérnek majd az emlékek, de azt remélte, hogy ő annál előbb hal meg. A gondolatra kissé feljebb emelkedett, és a mozdulattól izzó fehér fájdalom hasított a lábába, hogy felnyögött tőle.

– Minden rendben, Jamie? – Ewan nyomta fel magát mellette a könnyökére, aggodalmas arca sápadt volt a hajnali fényben. Vértáztatta kötés fogta körül a fejét, a gallérján rőt szennyeződés a sebétől, amit egy fejét súroló golyó okozott.

– Persze, megvagyok. – Fölemelte a kezét, és hálásan megérintette Ewan vállát. Ewan megpaskolta a kezét és visszafeküdt.

Visszatértek a varjak. Maguk is feketén, mint az éjszaka, elültek a sötétséggel, de visszatértek a hajnallal – megérkeztek a háború madarai, a hol-lók, hogy lakmározzanak az elesettek húsából. Akár az ő szeme is lehetett volna, amit a kegyetlen csőr kivájt, gondolta. Érezte a szemgolyója alakját a szemhéja alatt, gömbölyű és forró volt. Falatnyi ízletes kocsonya forgott nyugtalanul ide-oda, hiába keresve feledést, míg a felkelő nap a szemhéját sötét vérvörösre változtatta.

A férfiak közül négyen összegyűltek a tanyaház egyetlen ablaka előtt, és halkán beszélgettek.

– Nekivágunk? – kérdezte egyikük, és kifelé intett a fejével. – Úristen, köztünk a legerősebb is alig támolyog, és hatan egyáltalán nem tudnak járni.

– Ha tudsz, menj! – szólalt meg egy földön fekvő férfi. Grimaszolva lenézett a saját lábára, amit egy rongyos kilt maradványaiba csavartak. – Miattunk ne maradj itt!

Duncan MacDonald komor mosollyal fordult el az ablaktól, a fejét rázta. Az ablak fénye visszatükröződött arca durva vonásairól, elmélyítve a kimerültség ráncait.

– Dehogy, itt maradunk – jelentette ki. – Az angolok úgy hemzsegek a környéken, mint a tetvek, az ablakból is látod, hogy rajzanak. Kizárt, hogy valaki épségben kijusson most Drumossie környékéről.

– Még azok se jutnak messzire, akik tegnap elmenekültek a csatatérről – tette hozzá halkan MacKinnon. – Nem hallottad éjjel itt menetelni az angol csapatokat? Azt hiszed, nehéz dolog lesz nekik levadászni a mi rongyos csűrhenket?

Erre nem érkezett felelet, mindannyian jól tudták a választ. A skót sereg nagy része már a csata előtt is alig tudott állva maradni a mezőn, annyira legyengítette őket a hideg, a kimerültség és az éhség.

Jamie a fal felé fordította az arcát, reménykedett, hogy az ő emberei elég korán elindultak. Lallybroch messze volt; ha elég távol jutottak Cul-lodentől, nem valószínű, hogy elfogják őket. Claire mégis azt mondta neki, hogy Cumberland csapatai elpusztítják a Skót-felföldet, messzire elkalandoznak majd bosszúszomjukban.

Claire gondolata most csak a szörnyű vágyakozás hullámát gerjesztette benne. Isten az égben, ha most itt lehetne, ha megérintené a kezével, a sebeit gyógyítaná, ha a fejét az ölébe tehetné! De elment – elment tőle kétszáz évnyre –, és hála az égnek, hogy elment! Könnyek szivárogtak lassan a lezárt szemhéja mögül, és fájdalmasan az oldalára gördült, hogy elrejtse a többiek elől.

Uram, add, hogy biztonságban legyen, imádkozott. Ő és a gyermek is.

A délután közepe felé hirtelen égett szag érződött a levegőben, beszűrődött az üveg nélküli ablakon. Töményebb volt, mint a puskaapor füstje, orrfacsaró, s halványan érződött benne a sült húsról emlékeztető, némi-képp visszataszító szag.

– A halottakat égetik – mondta MacDonald. Mióta a kunyhóban voltak, alig mozdult el az ablak melletti ülőhelyéről. Ő maga is úgy festett, mint egy halálfej, szénfekete haját, mely összetapadt a sártól, hátrakotorta egy olyan arcból, melyen minden csont kilátszott.

Itt-ott egy kurta, tompa csattanás hallatszott a lapon. Puska lövések voltak, azon angol tisztek kegyelemdöfései, akiket elfogott a szájalom,

mielőtt a tartánba öltözött nyomorultat feldobták volna a máglyára a szerencsésebb cimborái közé. Amikor Jamie felnézett, Duncan MacDonald még mindig az ablaknál ült, de a szemét lehunyta. Mellette Ewan Cameron keresztet vetett.

– Bárcsak kapnánk mi is ennyi könnyörületet – suttogeta.

Úgy lett. A második napon épp elmúlt dél, amikor végre csizmás lábak közeledtek a kunyhóhoz, és az ajtó halkán kicsapódott bőr sarokpántjain.

– Úristen! – hangzott a fogakon átszűrő morgás a tanyaházban feltáruuló látványra. Az ajtóból felhangzó kiáltás felkavarta a bűzös levegőt a mogorva, rongyos, vértől mocskos testek fölött, amik a döngölt földpadlón ütek vagy feküdtek összekuporodva.

Szó sem esett a fegyveres ellenállás lehetőségéről, kiveszett belőlük a vakmerőség, és értelme se lett volna. A jakobiták csak ütek, és várták a látogatójuk rendelkezését.

Egy őrnagy volt az, új, friss és ráncatlan egyenruhában, kifényesített csizmában. Egy pillanatig habozott, míg felmérte a bent lévőket, aztán belépett, közvetlenül mögötte a hadnagya.

– Lord Melton vagyok – közölte, miközben körülpillantott, mintha az emberek vezetőjét keresné, akihez a mondandóját kellene intéznie.

Duncan MacDonald, miután az övéire nézett, lassan felállt, és a fejével biccentett.

– Duncan MacDonald, Glen Richie ura – szólott. – És a többiek – intett a kezével. – Őfelsége Jakab király hadseregének maradéka.

– Gyanítottam – közölte az angol szárazon. Fiatal volt, a harmincas évei elején, de a harcedzett katona magabiztosságával viselkedett. Kimérten végignézett egyenként mindenkin, aztán a kabátjába nyúlt, és előhúzott egy összehajtott papírlapot.

– Itt van nálam Őkegyelmessége, Cumberland hercegének parancsa – mondta. – Feljogosít minden férfi azonnali kivégzésére, aki bűnösnek bizonyul az imént befejeződött felségáruló zendülésben. – Még egyszer körülnézett a kunyhóban. – Van itt olyan ember, aki azt állítja, hogy vétklen a felségárulásban?

A skótok felől szinte csak leheletnyi nevetés hallatszott. Ártatlanság, még a csata füstjének feketeségével az arcukon, itt, az öldöklés mezejének szélén?

– Nem, uram – felelte MacDonald, ajkán alig észrevehető mosollyal. – Árulók vagyunk mind. Így hát fel fognak akasztani?

Melton arca egy pillanatra utálkozó grimaszba rándult, aztán visszanyerdedt a higgadt közömbösségbe. Apró termetű férfi volt, kicsi, finom csontokkal, mégis a kellő tekintéllyel viselte méltóságát.

– Főbe lövik magukat – közölte. – Kapnak egy órát, hogy felkészüljenek. – Habozott, egy pillantást vetett a hadnagyára, mintha attól tartana, hogy túlságosan nagylelkűen beszél az alárendeltje előtt, de aztán folytatta: – Ha valamelyikük írószert akar, hogy például levelet írjon, a századom írnoka ad. – Egyet biccentett MacDonald felé, és távozott.

Kegyetlen óra volt. Néhány férfi igénybe vette a felajánlott tollat és tintát, és konokul kapart, a papírt a ferde fakéménynek nyomva egyéb szilárd írófelület hiányában. Mások csöndesen imádkoztak, vagy egyszerűen csak ültek és vártak.

MacDonald kegyelemért könyörgött Giles McMartin és Frederick Murray számára. Azzal érvelt, hogy még alig tizenhét évesek, és nem vonhatók ugyanúgy felelősségre, mint az idősebbek. A kérelmét elutasították, és a fiúk ott ültek egymás mellett, a falnak dőlve, sápadtan, egymás kezét fogva.

Jamie a szívébe markoló szánalmat érzett irántuk – és a többiekért is, a hűséges barátokért és derék katonáikért. Saját maga miatt csak megkönnyebbülést érzett: nincs már kiért aggódnia, nincs mit tennie. Megtett mindent, amit lehetett, az embereiért, a feleségéért, a születendő gyermekéért. Most már hadd legyen vége ennek a testi nyomorúságnak, ő hálás lesz azért, ha békére talál.

Nem annyira azért, mert szükségét érezte, hanem inkább csak a rend kedvéért lehunyta a szemét, és elkezdte a bűnbánati imát, franciául, ahogy mindig is mondta. *Mon Dieu, je regrette...* És mégsem bánt semmit, túl késő volt már bármilyen megbánáshoz.

Azon tűnődött, vajon azonnal megtalálja-e Claire-t, ha meghal. Vagy talán, ahogy számított is rá, egy időre elválásra lesz ítélve? Bárhogyan is, de viszontlátja majd; jobban ragaszkodott ehhez a meggyőződéséhez, mint amennyire komolyan vette az egyház tanait. Isten nekiadta Claire-t, akkor vissza is fogja adni.

Az imáról megfeledkezve inkább megpróbálta elővarázsolni Claire arcát a szemhéja mögött, az arca és a halántéka ívét, a dús, szőke szemöldökét, ami mindig arra indította, hogy megcsókolja, pontosan azon a kis sima

helyen a két szemöldöke között, éppen az orra tövénél, két tiszta, borostyánszínű szeme között. Figyelmét a szája formájára összpontosította, aprólékosan maga elé képzelte telt, lány ívét, az ízét, az érintését, az élvezetét. Füléből kivesztek az imádkozás, a tollkaparás és Giles McMartin elfojtott zokogásának hangjai.

Később délután Melton visszatért, ezúttal hat katona kísérte, valamint a hadnagy és az írnök. Megint megállt az ajtóban, de MacDonald fölemelkedett, mielőtt megszólalhatott volna.

– Én megyek elsőnek – közölte, és határozottan keresztülment a kunyhón. De amikor lehajtotta a fejét, hogy kilépjen az ajtón, Lord Melton a kabátujjára tette a kezét.

– Megmondaná a teljes nevét, uram? Az írnököm feljegyzést készít róla.

MacDonald az írnökra pillantott, kis keserű mosollyal a szája sarkában.

– Lista a tróféákról, mi? Hogyne, persze. – Vállat vont, és kihúzta magát. – Duncan William MacLeod MacDonald, Glen Richie ura. – Udvariasan meghajolt Lord Melton felé. – Szolgálatára, uram. – Kiment az ajtón, és röviddel utána egészen közélről már hallatszott is az egyetlen pisztolylövés.

A fiúknak megengedték, hogy együtt menjenek, a kezük még akkor is szorosan összefonódott, amikor kiléptek az ajtón. A többieket egyesével vitték, mindenkitől megkérdezték a nevét, hogy az írnök följegyezhesse. Az írnök az ajtó mellett ült egy tábori széken, fejét lehajtotta az ölében fekvő papírokra, és egyszer sem nézett fel, ahogy az emberek kimentek mellette.

Amikor Ewanre került a sor, Jamie nagy nehezen föltámaszkodott a könyökére, és olyan erősen megragadta barátja kezét, ahogy csak bírta.

– Nemsokára találkozunk – suttogetta.

Remegett a keze, ahogy Ewanét fogta, de Cameron csak mosolygott. Aztán egyszerűen odahajolt hozzá, szájon csókolta Jamie-t, és fölállt, hogy kimenjen.

Utoljára hagyták azt a hatot, akik nem tudtak járni.

– James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser – mondta, lassan ejtve a szavakat, hogy az írnöknek legyen ideje leírni. – Broch Tuarach ura. – Türelmesen elbertűzte, aztán fölnézett Lord Meltonra. – Meg kell kérnem, uram, arra a szívességre, hogy szerezzen nekem segítséget a felálláshoz.

Melton nem válaszolt neki, csak bámult le rá, arckifejezésén az enyhe undorba elképedés keveredett, majd valami irtózatféle derengett föl benne.

– Fraser? – kérdezett vissza. – Broch Tuarachból?

– Úgy van – felelte Jamie türelmesen. Nem sietne egy kicsit ez az alak? Egy dolog belenyugodni abba, hogy lelövik az embert, de végighallgatni, ahogy sorra megölik a barátait, az már egészen más, és nem kimondottan nyugtatja meg az ember idegeit. Karja remegett az erőfeszítéstől, hogy megtartsa magát, és a belei, mivel nem osztották nemesebb szerveinek betetőződését, morgó félelemmel rándultak össze benne.

– A pokolba – motyogta az angol. Lehajolt, és a fal árnyékában fekvő Jamie-t vizsgálta, aztán megfordult, és magához intette a hadnagyát.

– Segítsen kivinni őt a fényre! – parancsolta. Nem bántak vele óvatosan, és Jamie felnyögött, amikor a mozdulatra fájdalom nyilallott belé a lábától egészen a feje búbjáig. Egy pillanatra beleszédült, és nem hallotta, amit Melton épp mondott neki.

– Te vagy a „Vörös Jamie”-nek nevezett jakobita? – kérdezte újra türelmetlenül.

Erre félelem fogta el hirtelen: ha megtudják, hogy ő a hírhedt Vörös Jamie, nem fogják lelőni. Láncra verve viszik majd Londonba, hogy bíróság elé állítsák – hadizsákmány lesz belőle. Aztán jön a hóhér kötele, és ő lóghat majd félig megfojtva a bitófa emelvényén, miközben felvágják a hasát és kitépik a beleit. A belei újabb hosszú, zajos morgást hallattak, ők sem repestek ettől a lehetőségtől.

– Nem – közölte annyi határozottsággal, amennyire csak képes volt. – Essünk már túl rajta, jó?

Melton elengedte a választ a füle mellett, letérdelt, és feltépte Jamie ingének nyakát. Megragadta Jamie haját és hátrarántotta a fejét.

– A francba! – kiáltott fel Melton. Ujjával megbökte Jamie torkát, pontosan a kulcscsontja fölött. Volt ott egy kis háromszögletű sebhely, úgy tűnt, hogy ez okozza vallatójának aggodalmát.

– James Fraser, Broch Tuarach ura. Vörös haj és egy háromszögletű sebhely a torkán.

Melton elengedte a haját, visszaült a sarkára, és szórakozott tekintettel megdörzsölte az állát. Aztán összeszedte magát, és a hadnagyhoz fordult, a kunyhóban maradt öt férfi felé mutatva.

– Vigye a többi! – parancsolta. Világos szemöldöke mély ráncba gyűrődött a homlokán. Ott állt Jamie fölött mogorva tekintettel, míg elvitték a többi skót foglyot.

– Gondolkoznom kell – motyogta. – A fenébe, gondolkoznom kell!

– Csak tegye – felelte Jamie –, ha képes rá. Nekem muszáj lefeküdnöm.
– Ülő helyzetben nekitámasztották a hátsó falnak, a lába kinyújtva előre, de kétnapi fekvés után főlegyenesebben ülni több volt, mint amire képes lett volna: a szoba részegen dülöngélt, és apró, villogó fények úsztak be folyton a szeme elé. Oldalra dőlve óvatosan leereszkedett, magához ölelte a földpadlót, és lehunyt szemmel várta, hogy elmúljon a szédülése.

Melton magában mormogott, Jamie nem értette a szavait, bár amúgy sem érdekelte igazán. Mikor felült a napfényben, akkor látta először tisztán a lábát, és szinte biztos volt benne, nem fogja megégni, hogy felakasszák.

A gyulladás haragos mélyvöröse a combja közepétől felfelé húzódott, sokkal élénkebben, mint az elkenődött, megszáradt vére. Maga a seb genyves volt; ahogy eloszlott a többi férfi szaga, ő is megérezte a genyves váladék édeskés bűzét. Egy gyors golyó a fejbe mégiscsak sokkal kíméletesebbnek tűnt neki, mint a fertőzés általi halál fájdalma és delíriuma. Hallottam is a dörrenést?, tűnődött, aztán elkábult. Tüzes arca alatt a hűvös, döngölt föld olyan sima és enyhítő volt, mint az anyai mell.

Nem aludt igazán, csak a láz okozta kábulatba süllyedt, de Melton hangja észre térítette.

– Grey – szólt a hang –, John William Grey! Ismered ezt a nevet?

– Nem – felelte az álomtól és a láztól megbicsakló nyelvvel. – Nézze, ember, lőjön le, vagy hagyjon békén, érti? Beteg vagyok.

– Carryarrick mellett. – Melton hangja élesen, türelmetlenül csengett.

– Egy fiú, egy szőke, tizenhat év körüli fiú. Az erdőben találkozott vele.

Jamie hunyorogva nézett fel a kínzójára. A láz elködösítette a látását, de talán volt valami halványan ismerős a fölötte lebegő finom csontú arcban, azokkal a nagy, szinte lányos szemekkel.

– Ó! – szólalt meg, elkapva egyetlen arcot az agyában szertelenül kavargó alakok áradatából. – Az a parányi kölyök, aki megpróbált megölni. Igen, emlékszem rá. – Megint becsukta a szemét. Furcsa, lázas állapotában úgy tűnt, hogy egyik érzése a másikba olvad. Eltörte John William Grey karját. Ujjai között a fiú vékony csontjának emléke Claire alkarjának csontjává alakult, amikor kirántotta őt a kövek szorításából. A hűvös, párás szellő Claire ujjjaival simogatta az arcát.

– Ébredj már fel, a mindenedet! – A feje megbicsaklott a nyakán, ahogy Melton türelmetlenül megrázta. – Figyelj rám!

Jamie fáradtan kinyitotta a szemét.

– Igen?

– John William Grey az öcsém – közölte Melton. – Ő beszélt nekem a találkozásáról veled. Megkímélted az életét, és ő ígéretet tett neked. Igaz ez?

Jamie nagy erőfeszítéssel ment vissza gondolatban. Valóban találkozott a fiúval a felkelés első csatája, a prestonpanski skót győzelem előtt két nappal. Az akkor és most között eltelt hat hónap mérhetetlen szakadéknak tűnt – annyi minden történt azóta.

– Igen, emlékszem. Megígérte, hogy megöl engem. De azt se bánom, ha maga teszi meg helyette. – A szemhéja kezdett megint lecsukódni. Muszáj ébren lennie ahhoz, hogy lelőjék?

– Nekem azt mondta, hogy becsületbeli tartozása van feléd, és ez így is van. – Melton felállt, leporolta a bricsesz nadrágja térdét, és a hadnagyához fordult, aki meglehetősen megrökönyödéssel figyelte a kihallgatást.

– Ez a helyzet rákfenéje, Wallace. Ez... ez a hitvány jakobita híres. Halott a Vörös Jamie-ről? Aki a kiáltványokon látható?

A hadnagy bólintott, és érdeklődve nézett le a lábánál a mocsokban fekvő rongyos alakra. Melton keserűen elmosolyodott.

– Persze, most nem tűnik olyan veszélyesnek, igaz? De akkor is ő a Vörös Jamie Fraser, és Őkegyelmessége mérhetetlenül elégedett lenne, ha ilyen nevezetes fogolyról kapna hírt. Még nem találták meg Stuart Károlyt, de néhány jól ismert jakobita majdnem akkora örömet szerezne a csőcseléknek a Tower Hillnél.

– Küldjek üzenetet Őkegyelmességének? – A hadnagy a leveles doboz felé nyúlt.

– Ne! – Melton megpördült, hogy lenézzen a foglyára. – Épp ez a baj! Amellett, hogy elsőrangú akasztófára való zsákmány, ez a koszos bitang egyúttal az az ember, aki elfogta az öcsémet Prestonnál, és ahelyett, hogy lelőtte volna a kölyköt, amit egyébként megérdemelt volna, megkímélte az életét, és visszaadta a cimboráinak. És ezzel – szűrte a foga között a szót – egy istenverte becsületbeli tartozást rótt a családomra!

– Te jó ég! – felelte a hadnagy. – Hát akkor végül mégsem adhatja őt át Őkegyelmességének.

– Nem, a mindenségit! De még le se lőhetem a disznót anélkül, hogy megsérteném az öcsém adott szavát!

A fogoly kinyitotta az egyik szemét.

– Nem fogom elmondani senkinek, ha mégis megteszi – javasolta, aztán gyorsan be is csukta.

– Pofa be! – Melton, aki végképp kijött a sodrából, belerúgott a fogolyba. Az felnyögött, de nem szólt semmi többet.

– Talán lelőhetnének álnéven – ajánlotta segítőkészen a hadnagy.

Lord Melton lesújtó pillantást vetett a segédjére, aztán kinézett az ablakon, hogy megbecsülje az időt.

– Három órán belül sötét lesz. Ellenőrzöm a többi kivégzett fogoly temetését. Kerítsen egy kis szekeret, töltesse meg szénával! Szerezzen egy kocsi, olyat, aki tudja tartani a száját, Wallace, vagyis akit meg lehet kenni, érti, Wallace, és hozza ide őket, mire besötétedik.

– Igen, uram. Öhm, uram, és mi lesz a fogollyal? – A hadnagy bizonytalanul a padlón fekvő test felé mutatott.

– Hogyhogy mi lesz vele? – kérdezte Melton nyersen. – Még ahhoz is gyenge, hogy másszon, nemhogy járjon. Nem fog elmenni sehová, legalábbis míg a szekér ide nem ér.

– Szekér? – A fogoly némi életjelet mutatott. Sőt, felháborodása hatására sikerült feltámaszkodnia az egyik karjára. Összetapadt vörös hajának csimbókjai alatt a véraláfutásos kék szemekben rémület csillogott. – Hová akar engem küldeni?

Melton az ajtóból visszafordulva erősen undorodó pillantást vetett rá.

– Te vagy Broch Tuarach ura, nem? Hát oda foglak küldeni.

– De én nem akarok hazamenni! Azt akarom, hogy lelőjenek!

Az angolok összenéztek.

– Félrebeszél – jegyezte meg a hadnagy jelentősegteljesen, mire Melton bólintott.

– Kétlem, hogy kibírná az utat, de legalább nem az én lelkekemen szárad majd a halála.

Az ajtó keményen becsapódott az angolok mögött. Jamie Fraser egyedül maradt – és még mindig életben.

Kezdődik a vadászat

Inverness, 1968. május

– *N*át persze, hogy meghalt! – Claire hangja izgalmaiban élesen csattant, hangosan visszhangzott a félig üres dolgozószobában a lerámolt könyvespolcokról. Úgy állt ott a parafa borítású fal előtt, mint egy sortűzre váró elítélt, hol a lányára, hol pedig Roger Wakefieldre pillantva.

– Szerintem nem. – Roger borzasztóan fáradtnak érezte magát. Kezével megdörzsölte az arcát, aztán fölemelt egy mappát az asztalról. A dossziében annak a kutatásának az összegyűjtött anyaga volt, amit azóta végzett, hogy Claire és a lánya először jelent meg nála három héttel korábban, és a segítségét kérték.

Kinyitotta a mappát és lassan végiglapozta a tartalmát. A cullodeni jakobiták. A '45-ös felkelés. A merész skótok, akik összegyűltek Bonnie Prince Charlie zászlaja alatt, és úgy vágtak keresztül Skócián, mint a lángoló kard – hogy végül vereséget szenvedjenek Cumberland hercegétől, és elpusztuljanak a cullodeni szürke ingoványon.

– Itt van – mutatta, és kiemelt néhány összetűzött lapot. Furcsának tűnt a régi írás a fénymásolaton. – Ez Lovat ura ezredének névjegyzéke.

A vékony papírköteget Claire felé tolta, de a lánya, Brianna vette el tőle, és kezdte forgatni a lapokat. Vöröses szemöldökét gondterhelten húzta össze.

– A felső lapot olvassa! – javasolta Roger. – Ahol az áll: tiszték.

– Rendben. „Tiszték – olvasta Brianna hangosan –, Simon, Lovat ura...”

– A Fiala Róka – szakította félbe Roger. – Lovat fia. És még öt név, igaz?

Brianna intett neki a szemöldökével, de tovább olvasta.

– „William Chisholm Fraser, hadnagy; George D’Amerd Fraser Shaw, százados; Duncan Joseph Fraser, hadnagy; Bayard Murray Fraser, őrnagy... – elhallgatott, és nyelt egyet, mielőtt felolvasta volna az utolsó nevet – James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser, százados.” – Leengedte a papírokat, kicsit sápadt volt. – Az apám.

Claire gyorsan a lánya mellé lépett, s megszorította a karját. Ő is sápadt volt.

– Igen – mondta Claire Rogernek. – Tudom, hogy Cullodenbe ment. Amikor otthagyt... ott, a kőkörnél... az volt a szándéka, hogy visszamegy a cullodeni mezőre megmenteni az embereit, akik Stuart Károlyért harcoltak. És tudjuk, hogy ezt meg is tette – az asztalon heverő mappa felé biccentett, melynek sárgásbarna felülete tisztán és ártatlanul csillogott a lámpafényben –, maga megtalálta a nevüket. De... de... Jamie... – Úgy tűnt, hogy a pusztaság kimondása is nagy megrázkódtatás Claire számára, így szorosan összezárta az ajkait.

Most Briannán volt a sor, hogy az anyja segítségére siessen.

– Vissza akart menni, azt mondtad. – Sötétkék szeme, bátorító tekintete az anyja arcát fürkészte. – El akarta vinni az embereit a mezőről, aztán visszamenni a csatába.

Claire bólintott, kezdte visszanyerni az önuralmát.

– Tudta, hogy nincs sok esélye arra, hogy megússza. Ha az angolok elfogták... azt mondta, inkább meghalna a csatában. Ez volt a szándéka. – Rogerhez fordult, a szeme nyugtalanító borostyánszínű. Claire szeme mindig a sólyom tekintetére emlékeztette Rogert, mintha képes lenne jóval messzebbre látni, mint a legtöbb ember. – Nem tudom elhinni, hogy nem halt ott meg: rengetegen meghaltak, és ő még ezt is akarta!

A felföldi seregnek majdnem a fele elpusztult Cullodennél, ledöntötte őket az ágyútüzek rohamra és a muskétások perzselő tüze. Csak Jamie Frasert nem.

– Nem – felelte Roger konokul. – Abból, amit felolvastam önnek Linklater könyvéből... – Odanyúlt, hogy fölemelje a fehér kötetet, a címe *Herceg a hangában*. – „A csata után – olvasta – tizenennyolc sebesült jakobita tiszt talált menedéket egy tanyaházban a láp mellett. Ott feküdtek kínok közt, eláztatlan sebekkel, két napon át. Ezen idő elteltével elvitték és főbe lőtték őket. Egy ember, egy Fraser nevű, Lovat urának ezredéből, megmenekült a mészárlástól. A többieket a környékbeli park szélén temették el.” Látja? – kérdezte,

miközben letette a könyvet, és komolyan ránézett a lapjai fölé hajoló két nőre. – Egy tiszt, Lovat urának ezredéből.

Fölkapta a névjegyzék lapjait.

– És itt is vannak! Mindössze hatan. Na most, azt tudjuk, hogy a férfiak közt a tanyaházban nem lehetett ott Young Simon, hiszen ő jól ismert történelmi alak, és nagyon jól tudjuk, mi történt vele. Visszavonult a csatatérről, méghozzá sértetlenül, egy maroknyi emberével, és észak felé tört utat magának, míg végül visszaért a Beaufort-kastélyba, ide a közelbe.

Tétován intett a földig érő ablak felé, amelyen át Inverness éjszakai fényei hunyorogtak halványan.

– A leanachi tanyaházból megmenekült ember a négy másik tiszt egyike sem lehetett: William, George, Duncan vagy Bayard – folytatta Roger. – Hogy miért? – Kihúzott egy újabb lapot a mappából, és szinte diadalmasan meglengette. – Mert ők mind *meghaltak* Cullodennél! Mind a négyen elestek a csatatéren, megtaláltam a nevüket felsorolva Beauły templomában egy emléktáblán.

Claire hosszan sóhajtott egyet, aztán leereszkedett az asztal mögött álló öreg bőr forgószékbe.

– Szentséges Krisztusom – nyögte. Becsukta a szemét és előre hajolt, az asztalra könyökölt, fejét a kezébe támasztotta, sűrű, hullámos barna haja előre hullott, és elrejtette az arcát. Brianna Claire hátára tette a kezét, és zavarodott tekintettel hajolt az anyja fölé. Magas lány volt, természetes, mégis finom csontokkal, hosszú vörös haja pedig ragyogott az asztali lámpa meleg fényében.

– Ha nem halt meg... – kezdte bizonytalanul.

Claire fölkapta a fejét.

– Akkor is *halott!* – csattant fel. Az arca feszült volt, apró vonalak látszottak a szeme körül. – Az ég szerelmére, kétszáz év telt el: akár meghalt Cullodennél, akár nem, most már biztosan halott!

Brianna egy lépést hátrált az anyja indulata elől, és lehajtotta a fejét, úgyhogy vörös haja – apja vörös haja – az arca két oldalán előrelendült.

– Az biztos – suttopta. Roger látta rajta, hogy a könnyeivel küszködik. Nem is csoda, gondolta. Gyors egymásutánban megtudni, hogy először is az a férfi, akit egész életében szeretett és „apának” nevezett, az valójában *nem* az apja, másodszor, hogy az igazi apja egy felföldi skót, aki kétszáz évvel ezelőtt élt, és harmadszor rádöbbenni, hogy apja valószínűleg valami szörnyűséges módon pusztult el, elképzelhetetlenül messze a feleségétől és

gyermekétől, akikért feláldozta magát, hogy megmentse őket... elegendő egy megrázkódtatáshoz, gondolta Roger.

Odalépett Briannához és megérintette a karját, mire a lány rövid, szórakozott pillantást vetett rá, aztán megpróbált elmosolyodni. Erre Roger átölelte, és még így is, hogy sajnálta a lányt zavarodottsága miatt, arra gondolt, milyen csodás érzés meleg és lágy, ugyanakkor ruganyos testét átkarolni.

Claire még mindig az asztalnál ült mozdulatlanul. Sárga sólyomszeme most lágyabb színűvé változott, az emlékezéstől a távolba révedt. Üres tekintete a dolgozószoza keleti falán nyugodott, amit padlótól a plafonig Roger örökbe fogadó apja, Wakefield tiszteletes jegyzetei és emlékei borítottak.

Ahogy maga is a falra nézett, Roger észrevette a Fehér Rózsa Társasága éves meghívóját – ezek a lelkes, hóbortos emberek mind a mai napig a skót függetlenség ügyéért harcoltak, és Stuart Károly meg az őt követő felföldi hősök iránti nosztalgikus tisztelettel eltelve rendszeresen találkoztak.

Roger halkán megköszöri a torkát.

– Öhm... ha Jamie Fraser nem halt meg Cullodennél... – szólalt meg.

– Akkor valószínűleg nem sokkal utána igen. – Claire szeme találkozott Rogerével, aki egyenes, hűvös tekintettel nézett vissza a sárgásbarna mélységbe. – El se tudja képzelni, milyen volt az – folytatta. – Éhínség volt a Skót-felvidéken, a férfiak a csata előtt napokig nem ettek egy falatot sem. Ő megsebesült, ezt tudjuk. Még ha meg is menekült, nem lett volna senki, aki... aki gondoskodik róla. – A hangja itt egy kicsit elcsuklott: most már orvos volt, de már akkor, húsz évvel korábban is gyógyított, amikor átlépett az álló kövek körén, és megtalálta a végzetét James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser képében.

Roger egyszerre figyelte mindkettőjüket; a magas, reszkető lányt, akit a karjában tartott, és az asztal mögött ülő csendes, egyenes tartású asszonyt. Claire keresztülutazott a kövek között, keresztül az időn, meggyanúsították, hogy kém, boszorkányság vádjával letartóztatták, és elkapta a körülmények elképzelhetetlen örvénye első férje, Frank Randall jóvoltából. Három évvel később pedig a második férje, James Fraser visszaküldte a köveken át, terhesen, kétségbeesett igyekezetében, hogy megmentse őt és még meg nem született gyermeküket a közeledő katasztrófától, ami őt magát hamarosan elnyeli.

Persze, gondolta Roger magában, nem volt ez elég Claire-nek egy életre? De Roger történész egy tudós csillapíthatatlan, megfontolások nélküli

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kíváncsiságával, ami hatalmasabb annál, hogysem az egyszerű szánalom korlátozhatná. S ami ennél is több, furcsamód elfogultnak érezte magát a harmadik szereplő iránt a család tragédiájában, amibe belekeveredett – Jamie Fraser iránt.

– Ha nem halt meg Cullodennél – kezdte újra, határozottabban –, akkor talán kideríthetem, hogy mi történt vele. Akarja, hogy megpróbáljam? – Lélegzetét visszafojtva várt, és Brianna meleg leheletét érezte az ingén keresztül.

Jamie Frasernek aztán volt élete, meg halála is. Roger valamiért úgy érezte, az ő kötelessége, hogy kiderítse a teljes igazságot – hogy Jamie Fraser felesége és lánya megérdemli, hogy a lehető legtöbbet megtudja róla. Brianna számára ez lenne minden, amit valaha megtudhat az apjáról, akit sohasem ismert. Claire számára pedig... a kérdése mögött, amit feltett, az a gondolat bújt meg, ami Claire-nek egyszerűen még nem jutott eszébe, mert eltompította a megrázkódtatás: ő már kétszer áthatolt az idő korlátaiban. Elképzelhető, hogy esetleg újra meg tudná tenni. És ha Jamie Fraser nem halt meg Cullodennél...

Figyelmet látott felvillanni szemének befelhősödött borostyánjában, ahogy felmerült benne a gondolat. Általában is halvány arcszíne most olyan fehérré változott, mint a levélbontó elefántcsont nyele, ami előtte feküdt az asztalon. Ujjai a levélbontó köré fonódtak és úgy megszorították, hogy az ízületei csontos csomókként dülledtek ki a kézfejéből.

Hosszú ideig hallgatott. A tekintete Briannán állt meg, elidőzött rajta egy pillanatig, aztán visszatért Roger arcára.

– Igen – felelte olyan lágy suttogással, hogy Roger alig hallotta, amit mond. – Igen, derítse ki nekem. Kérem, derítse ki!